

СЕЊАНИН ТАДИЈА – ВУКОВА ЗБИРКА

1. Још зорица не забијелела,
2. Ни даница лица помолила,
3. Од Сења се отворише врата,
4. И изиђе једна чета мала
5. За тридесет и четири друга;
6. Пред њима је Сењанин Тадија,
7. Барјак носи Комнен барјактару,
8. Отидоише брду у планину,
9. Примише се под Црвене ст'јене.
10. Тадај рече Сењанин Тадија:
11. „Браћо моја, и дружино моја!
12. „Није л' мајка родила јунака,
13. „Да отиде овчар-чобанину,
14. „Да донесе овна деветака,
15. „Добра јарца од седам година,
16. „За вечеру у моју дружину?”
17. Сви јунаци ником поникоше
18. И у црну земљу погледаше,
19. Ал' не гледа Котарац Јоване,
20. Веће скочи на ноге лагуне,
21. Па он оде овчар-чобанину,
22. И донесе овна деветака,
23. Добра јарца од седам година,
24. Донесе их Сењанин-Тадији.
25. Оба жива одерао брва,
26. Па их пусти у јелово грање,
27. Грана дирне, стоји дрека јарца,
28. Ован ћути, не пушта аваза.
29. Тада рече Котарац Јоване:
30. „О Тадија, нашој чети главо!
31. „За што пусти браве одеране?”
32. Проговори Сењанин Тадија:
33. „Видите ли, моја браћо драга!
34. „Какова је мука на хајвану,
35. „Још је већа мука у Турака,
36. „Кад нашега увате јунака;
37. „Који може муке поднијети,
38. „Да ошути, моја браћо драга,
39. „Ка' одеран ован кроз планину;
40. „Који л' муке отрпит' не може,
41. „Од мене му Богом просто било,
42. „Нек се врати Сењу на крајину.”
43. Па он скочи на ноге лагуне,
44. А докопа пушку по средини,
45. Оде право уз Црвене ст'јене.
46. Обазре се Котарац Јоване,
47. Ал' се десет повратило друга.
48. Вели Јован Сењанин-Тадији:
49. „Јер, Тадија, уплаши дружину?
50. „Десет нам је друга побјегнуло.”
51. Вели њему Сесњанин Тадија:
52. „Нека бјеже, драги побратиме!
53. „Када су се они уплашили
54. „Од живого одерана јарца,
55. „Ја како ће сјутра дочекати,
56. „Побратиме, Хасан-агу Куну
57. „И његових тридест крајишника,
58. „Крајишника, како ватре живе?”
59. Кад изишли под Црвене ст'јене,
60. Обазре се Котарац Јоване,
61. Ал' још десет побјегнуло друга.
62. Опет вели Котарац Јоване:
63. „Јер, Тадија, нашој чети главо,
64. „Јер уплаши тридест наших друга?
65. „Још нам десет друга побјегнуло.”
66. Вели њему Сењанин Тадија:
67. „Нека бјеже, Котарац Јоване!
68. „Када су се они уплашили
69. „Од живого јарца одерана,
70. „Ја како ће сјутра дочекати,
71. „Дочекати Хасан-агу Куну
72. „И његових тридест крајишника,
73. „Мој Јоване, како ватре живе?”
74. Извиђоше на црвене ст'јене,
75. Обазре се Котарац Јоване,
76. Ал' сам иде Комнен барјактару,
77. Па он рече Сењанин-Тадији:
78. „Мој Тадија! Од тридест тројица.”
79. Вели њему Сењанин Тадија;
80. „Не бојте се, моја браћо драга!
81. „Што уради тридесет јунака,
82. „Ако нама добра срећа буде,
83. „Оно могу три добра јунака.”
84. Ту их бјеше ноћца застанула,
85. Указа се један огањ живи,
86. Побратиме, кроз јелове гране;

87. Рече ријеч Сењанин Тадија:
88. „Није л’ мати родила јунака,
89. „Да отиде огањ да уводи:
90. „Ил’ су Турци, или су хајдуци?”
91. Скочи Комнен на ноге лагуне,
92. А узима пушку по средини,
93. Одвуче се кроз јелове гране;
94. Кад он дође до огња живота,
95. Те погледа иза танке јеле,
96. Али сједе Удбињани Турци,
97. Међу њима Хасан-ага Куна,
98. Пију вино и бистру ракију;
99. Дође чаша Хасан-аги Куни,
100. Наздрави је у своју дружину:
101. „Здрави сте ми, моја браћо драга!
102. „Та у здравље тридест Удбињана,
103. „А у главу Сењанин-Тадије
104. „И његових тридест хајдука,
105. „Ако Бог да, те се удесимо!”
106. Кад се мрка накитише вина,
107. Све је пјано како и помамно,
108. Поспало је како и поклано,
109. Уз јелике пушке прислонили
110. Привуч есе Комнен барјактару,
111. Покупи им свијетло оружје,
112. Па затрпа у јелово грање,
113. Ал’ не може сабље Куничине,
114. Јер је Куна притиск’о пода се,
115. Око њега тенеф пресијече,
116. Испод њега сабљу извадио,
117. Однесе је Сењанин-Тадији.
118. Пита њега Сењанин-Тадија:
119. „Што је тамо, Комнен-барјактаре?
120. „Што је тамо код огња живота?”
121. Каже њему Комнен барјактару:
122. „О Тадија, нашој чети главо!
123. „Код огња је Куна Хасан-ага
124. „Са његових тридест Удбињана,
125. „Све је пјано како и помамно,
126. „Поспало је како и поклано,
127. „Оружје сам њима покупио,
128. „Све закоп’о у јелово грање.”
129. Не вјерује Сењанин-Тадија,
130. Док не виђе сабљу Куничину,
131. Позна сабљу Хасан-аге Куне,

132. Дигоше се до огња живога,
133. Ал’ спавају око огња Турци,
134. Су три стране опколи Тадија:
135. С једне стране од Сења Тадија,
136. С друге стране Комнен барјактару,
137. С треће стране Котарац Јоване;
138. Запете им пушке донесоше,
139. А Тадија Куни прискочио,
140. Удари га ногом у стражњицу,
141. А викну му грлом бијелијем:
142. „Устан’, курво, Хасан-ага Куно!
143. „Дош’о ти је Сењанин Тадија
144. „Су тридест и четири друга
145. „У походе око огња живог.”
146. Скочи Куна кан’ да се помами,
147. Привати се сабље оковане,
148. А кад виђе, ђе му пусте нема,
149. Он погледа на своју дружину,
150. А дружина за пушке дугачке,
151. Ал’ пушака уз јелике нема;
152. Онда викну Сењанин Тадија:
153. „Устан, курво, Хасан-ага Куно!
154. „У мене је свијетло оружје,
155. „Устан’ вежи тридест крајишника,
156. „Јер, тако ми моје вјере тврде!
157. „Ако пукне тридест пушака,
158. „Свијех ћу их од једном повезат’.”
159. Кад се Куна виђе на невољи,
160. Он устаде на ноге лагуне,
161. Те он веже своје Удбињане;
162. Куна веже, а Комнен притеже;
163. Свеза Куна тридест крајишника,
164. Куну веже Комнен барјактаре.
165. Па одоше у јелово грање,
166. Извадише свијетло оружје,
167. О Турцима објесиш’ оружје;
168. Оћераше тројица хајдука,
169. Оћераше тридест Турака,
170. Оћераше Сењу на крајину.
171. Кад су били Сењу на капију,
172. Чудило се мало и велико,
173. Говориле Сењанке ђевојке:
174. „Боже мили! Чуда великога!
175. „Ђе свезаше три добра јунака,
176. „Три јунака, тридест Турака,

177. „И без ране и без мртве главе!”
178. Проговори Сењанин Тадија:
179. „Не чуд’те се, Сењанке ђевојке,
180. „То се срела срећа и несрећа,
181. „Моја срећа, њихова несрећа,
182. „Моја срећа несрећу свезала.”
183. У то доба под бијелу кулу.
184. Свијех тридест баци у тавницу,
185. Па на благо одсијече Турке:
186. За тридесет три товара блага.
187. Дође благо Сењанин-Тадији,
188. Ал’ излази Тадијина мајка,
189. Па Тадији сину проговара:
190. „Знаш ли, сине, Сењанин-Тадија?
191. „Куна ти је баба погубио.”
192. Кад то зачу Сењанин Тадија,
193. Узе њима три товара блага,
194. Па он пушћа тридесет Турака
195. Испод сабље тавници на врата;
196. Кад наљезе Куна Хасан-ага,
197. Клону сабља, отпаде му глава.